

Udateret

AUTHOR/KEY FIGURE

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Note

Archive:
Mappe 146 1a-b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Ridder i Hjortekam.

D. G. F. 2 del No 67. 1850

X

Hr. Lang han bor sig ud med a,
han kan baade sejt og ro:
han lokket saa mange skolejomp,
han giv den løse tro.

Det var lille Lang,
han drager i Hjortekam;
saa spillet han ud for jomfræns
sone Hjorten den var tam.

Det var jomfru Elselil,
hun ud af Jindul saa:

"Hvem er dog den tamme Hjort,
der spiller udi vor gaard?"

Svarer den jomfræs tjenestep,
min var sin jomfru hustru:
maat haaret ved hosen taumet Hjort
bare Takket af røden guld!"

Aaben stod jomfræns porte,
og Hjorten han løb til Strande:
der gaar jomfru Elselil
hun lokket med hviden hånd.

Giv det Guld-fader i Thimmerig,
at, Hjorten, du var min:
hvor nat da skulde du sove
paa det sparløse skind."

Det var herre Lang,
han skød sin Hjortekam:
"Saa mænd ved jomfru Elselil,
og nu er Hjorten tam."

Alt stod jomfru Else-lil,
hun tænkte paa raad ved sig:
I seg visor eder, hr. Lang,
det guld, min fader satte ned.

Jeg var mig saa liden,
min fader satte guld i jord:
det er ikke liden tojfabrik
alt fra min løse-lofs-bro,

Kunde vi det røde guld faa,
den stund der jeg er mø:
alle de børn vi sammen faar,
de skal ikke jallig af."

Han grov i den haarde hald
og i det haarde ler:
det var fuldt ouden af fine
guld,
sone aldrig var sat der.

Den jomfru saa sig vide omkring,
hun var da ikke sen:
hun løb selv snart til sig
den ridder han stod igen.

Jomfru Elsebe stander i høje
loft,
hun glædes ved sig inde:
"Det samme guld, I efter leder,
det er nu blevet til sne."

Hør I det hr. Lang,
det guld er blevet til ler:
I have nu tusinde god nat,
vi findes vel aldrig mere!"

Drømte haver evenden om
jomfræne al den nat.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 146 Nr. 1A

De Laury han bor sig ud ved å,
han kan både sejle og ro:
han lokker så mange stolt jomfru,
han giver dem løsen tro.

Det var herte Laury,
han drager i hjorte-ham:
så spillede han ud for jomfruens bus,
som hjorten den var tam.

Det var jomfru Elbelil,
hun ud af vinduet så:
"Hvem er dog den tamme hjort,
der spiler ud i vor gård?"

Svarede den jomfrus tjenestebond,
hun var sin jomfru huld:
"Når haver i set nogen tamme hjort
bære takker af røden guld."

Åben stod jomfruens porte,
og hjorten han løb til strande:
efter går jomfru Elbelil,
hun lokker med hendes hånd.

Giv det Gud-fader i Himmelrig,
at hjorten, du var min:
hvor nat da skulde du sove
på det skarlagen steind."

Det var herte Laury,
han skød sin hjorte-ham:
"Så mænd ved, jomfru Elbelil,
og nu er hjorten tam."

Alt stod jomfru Else-lil,
hun tænkte på ridd ved sig:
"Jeg viser eder, her Laury,
det guld, min fader satte ned."

Jeg var ung så liden,
min fader satte guld i jord:
det er ikke uden to faarve
alt fra min høje loft-tro.

Kunde vi det røde guld få,
den stund der jeg er mø:
alle de børn, vi sammen får,
de skal ikke fattig dø."

Han grov i den hårde held
og i det hårde ler:
det var fuldt ondt at finde guld,
som aldrig var sat der.

Den jomfru så sig vide omkring,
hun var da i toke son:
hun løb selv snart til sit eget bus,
den riddar han stod igen.

Jomfru Elsebe stander i høje loft,
hun glædes ved sig inde:
"Det samme guld, i efter leder,
døder nu blivt til stene."

Thøi: det her Laury,
det guld er bleven til ler:
i have nu tusinde god nat
vi findes ret aldrig mere."

Drømt haver svenden om jomfru
en al den nat.

Endt

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 146 Nr. 13